

Szélben pörgő falevelek

FÖLDRAJZ

–...nevezett Enogai Watan herceg hivatali kötelességeit elhanyagolta, esküjét megszegte, fertelmes és sötét praktikáival az Eget és Földet gyalázva az Ég Alatti harmóniáját szörnyűségesen megzavarta. Ezért a Menny Fia, a Sárkánytrónus Ura, a Négy Égtáj Kiejthetetlen Nevű Fensége végtelen kegyelmében ezennel összes hivatali rangjától megfosztja, nevét nemlétezőnek nyilvánítja, családjá és ősei nevét az Ég Alatti Nagy Törzskönyveiből törli. Őt magát, nemzetségét, minden rokonát, alantasát és szolgáját maradéktalanul száműzi tízezerszer tízezer évre, míg csak meg nem változik az Ég és a Föld, míg csak a Sárkánytrónus áll. Az Ég Alatti Legfőbb Uralkodója, a Fényességes Drágakő, a Legistenibb Sárga Császár nevében ellenjegyezte: Ho Kua Te hoan...

A széles arcú kikiáltó csak sorolta mély torokhangján a tanúskodó főurak nevét, címét és rangjait. A mellette ülő, rezzenéstelen tekintetű császári hivatalnok mellén a délutáni nap bearanyozta a birodalmi rangot jelző selyemnégyszöget.

A szemközt álló, kifinomultan egyszerű kékselyem ruhát viselő férfi udvariatlan módon az utolsó szótag elhangzása előtt hajolt meg, majd szó nélkül sarkon fordult, és eltűnt felegyenesedő kíséretének tarka ruhás, csillogó díszpáncélos sorai között. Vállig érő, egyenes szálú, kékesfekete haja a bal halántéknál belefönt

belefönt káprázatos gyönggyel együtt mint selyemköpenye kicsiny mása lobogott utána. A körben álló császári ezredek négyszögeiben leheletnyi moraj kélt ekkora pimaszság láttán.

– Minden készen áll, Magasságos – dörmögte a félszemű, barázdált arcú, pikkelypáncélos szabados, és meghajolt. A magas, karcsú férfi aprót biccentett, de szemét nem vette le az éj sötétjében, a parton parázsló szikrák százairól: az óriási tutajsereg fáklyáiról, melyeket kikiáltott a szoroson átsüvítő keleti szél. A herceg – aki szokásos kékselyem öltözékén kívül semmit sem viselt, noha a hatalmas sátorban csupán fél tucat bronzlábú mécses lángja küzdött a kint már két li magas hőtörlaszokat rakó metsző széllal – várt, talán csak egy általa észlelhető jelre figyelve, majd finoman jelzett bal kezével. A következő pillanatban százhuszonhárom remekműű tör emelkedett és csapott le, szívdobbanásnyi idő múlva pedig százhuszonhárom hollófekete hajú, aranybőrű szűz adta vissza lelkét az Égnek.

„...ott állt im a Császári Ős a Keirei-fokon, a Megérkezés Szikláján, arccal a Pijen-félsziget felé, lába alatt kavargott és robajlott a Xhosan-szoros vize. Az Ég Fia pedig felemelte mindkét kezét, és fennszóval mondta:

– Igaztalanul bántak velem és népemmel; hűségemet hűtlenséggel, jószágomat gonoszsággal, becsületesemet becsstelenséggel viszonzták. Javaimat elorozták, házam népét sanyargatták, nekem életemre törtek. Az Ég által adományozott Erővel megátkozom ezért a Hitszegés Birodalmát, annak minden rendű-rangú lakóját, lett légyen az bár nemes vagy nemtelen: soha ne léphessen akár egy is közülük az Áldott Földre! Szintúgy megátkozom nemzetségemből mindazokat, legyenek bár nemesek vagy nemtelenek, akik Birodalmamat az Árulás Földjéért elhagyni merészelik! Legyen a tenger járhatatlan az ő számukra, ne hordja hajóikat hátán a tarajos hátú hullám! Ne leljenek utat rajta tévelyegve, váljanak a vizekben lakozó szörnyű erők játékszerévé tízezerszer tízezer évig, míg nem szakad utódaim utódainak sora, míg az Enoszugai Ház fennáll!

Majd ősi, szent nyelven nagyhatalmú szavakat mondott, és ím! – sűrű homály szállt alá akkor a Jindao-tengerre, vastag fehér köd tompította a harsogó vizet. És akármerre néztek az emberek, mindentűt ez tárult bámuló szemük elé. Attól a naptól fogva nem kötött ki hajó a Nyugati Császárságból, és nem is indult oda egy sem. Történt pedig mindez a Hito-korszak első évében, az Istenek Nélküli Hónap hatodik napján...”

[részlet az Enogaisókiból]

„...Akkor a Név Nélküli egész nemzetségével, minden háznépével, vazallusával, szabadosával, összes szolgájával és jószágával, javait szekerekre rakodván a Hegybe Vágott Seben át a Hamuparra, majd onnan a Keleti Félzigetre vonult. Megérkezvén embereivel erős őrizet alatt nagy tutajokat ácsoltatott, több száz darabot. Mondják, egész erdőséget vágtak ki akkor. Az időtől fogva hívják ama vidéket Pi-jen, azaz Nefritszirt-félzigetnek, mivel a lecsupasított sziklák nefritzölden ragyogtak a Jindao-tenger felcsapó vizében.

Majd a Száműzött egész népet a tutajokra rakva áthajózott a Xhosan-szoros haragvó hullámain, nagy veszteségeket szenvedve mind javaiban, mind embereiben, mivel a szokásosnál is zordabb volt abban az évben a tél. Aztán Ő, Aki Korábban A Csinhoang Tartományt Uraló Ház Feje Volt, kiállva a tengerpart fölé tornyosuló legmagasabb szirt csúcsára nagy erejű, iszonytató mágiát üzött, a

bölcsek szerint több száz emberi lelket áldozva fel bizonyos irtózatossá Hatalmaknak. Mivel pedig egyike volt Ő az Ég Alatti leghatalmasabbjainak, átka nyomán végelethetetlen, áthatolhatatlan Köd szállt a tenger fölé. Mélyében szentségtelen, kárhozatos Kapuk nyíltak, melyek okádni kezdték a Káosz, a Halál, és az Iszonyat teremtményeit.

Ama átkos órától kezdve járhatatlan a Jindao-tenger; és mindenki, aki végtelen elbizakodottságában vagy örülségében hajóra mer szállni, nyomtalanul elvész a ködben, vagy válik a benne lakozó Félelem, Téboly és Kín játékszerévé. Szintúgy attól a naptól fogva zaklatják démonok és más nem-evilági szörnyek oly nagy számban a Császárság keleti partvidékét, megnehezítve a Menny Fiának szívét...”

[részlet az Paj Jün Fan Luból]

– *Mennyit?* – kérdezte a hibátlan eleganciával öltözött főeunuch, miközben kissé előrehajolt, hogy ezzel is jelezze, milyen feszült figyelemmel várja az öreg katona válaszát. – *Hány hadihajót küldött a mélyen tisztelt Po Ha Csien admirális a Ködbe?* – Bár a halk kérdés a megfelelő formában volt feltéve, az udvaronc hangszíne és a körülötte lebegő szinte tapintható aura – a roppant erő és hatalom aurája – nyomasztó éllel ruházta fel.

– Harmincnégyet – hangzott a válasz. – Harmincnégy jó hajót, nagyra becsült császári biztos úr. Ebből az utolsó tíz négyfedélzetes Tengeri Sárkány volt. A legjobb katonáimmal – az öreg viharvert, kőből faragott arcán semmilyen érzelm nem látszott. Gyér őszes szakállú állat büszkén szegte előre, mélyen ülő, keskeny szemei szinte átdöfték a szemközti falat.

– És? Mit jelentettek a bátor tengerészek hős előljárójuknak?

– Semmit.

– Semmit? Tiszteletre méltó admirális úr, azt kell higgyem...

– Semmit – vágott közbe az öreg, az udvariasság legelemibb szabályait is felrúgva. Majd – a tanácskozás alatt most először – az udvaronc felé fordult. – Egy se tért vissza.

Még az eunuch szeme is megrebbent kissé, míg a nemes egyszerűséggel berendezett apró tanácsteremben tartózkodó többi férfi – a keleti partvidék kilenc leghatalmasabb hoanja – körében halk moraj kélt.

– Egy sem? – kérdezett vissza az eunuch.

– Hármat. Hármat partra vetett az áramlat.

– Talán a szerencsés túlélők...

– Csak hullák. Néhány hullát találtunk. Jobban mondva a darabjaikat. Néhány *darabot* a katonáimból, mélyen tisztelt miniszteri tanácsos úr. – Nem lehetett nem észrevenni az admirális szavaiban bujkáló dühöt, de az eunuch túl okos és tapasztalt volt ahhoz, hogy ilyen semmiségekkel törődjön, mikor az Ég Alatti világ megrendült, és egyre-másra robbannak ki a katasztrofális válságok a birodalomban. Fejét csöppnyit lehajtva néhány szívdobbanásnyi ideig némán ült, még egyszer átgondolva az átgondolandókat. Majd végigpillantva a balján ülő öreg katonán és a türelmetlenül mocorgó díszes öltözetű főurakon, megszólalt:

– Úgy. Ahogy azt a végtelen bölcsességű Tai Fang mester megmondta előre. Ez esetben ajánlatos lenne...

E pillanatban kivágódott a terem faragott vörösfa ajtaja, és a belső testőrség halottsápadt, hátráló tagjai mögött megjelent egy alacsony, kopasz, derűs arckifejezésű emberke. A rajta lógó meghatározhatatlan színű, fertelmes állapotú öltözékre tapadt néhány száraz levél még a távolabb ülők számára is nyilvánvalóvá tette, hogy az újonnan jött az utóbbi néhány éjszakát a szabadban töltötte. Noha ők nem is érezték a szagát.

– Hoan urak... admirális.... Cö Ming, már megint túl sokat körülményeskedsz... fiaim, ne gyerekeskedjétek, vigyétek azokat a póznákat inkább az ajtó elé! – dűnnyögte, miközben nyílegyenesen a császári biztos díszhelye felé tartott, és kínálás nélkül leült annak jobbán. Az alabárdos testőrség kétségbeesetten és tehetetlenül ácsorgó

tagjait az udvaronc egy szemöldökrándítással küldte el, majd mintha mi sem történt volna fordult a koszos, rongyait rendezgető emberke felé:

– Isteni tökéletességű Tai Fang mester! Remélni sem mertem ekkora megtiszteltetést! Milyen kellemes meglepetés...

– Mondom, hogy túl sokat körülményeskedsz, Cö Ming. Rosszul állunk, mi, urak? Kár ezen most lovagolni, de hát én megmondtam előre... Na, mindegy. Szóval nem lehet.

– Mit nem lehet, végtelen bölcsességű Fang mest...

– Bezárni a Kapukat, amiket Watan nyitott.

– De hát... – Az eunuch most először bizonytalanodott el – Ön, mint a Névtelen Száműzőtt mestere, nyilván...

– Nem kell állandóan belevetni az orromat a saját szégyenembe! Tudom én azt anélkül is, hogy fölemlegetnéd – fortyant föl az emberke. – Hát persze. Watan a tanítványom volt. Méghozzá a legjobb! Bizony. Én – én viszont pocsék tanár voltam... – a kis ember arca elfacsarodott. Némán ült egy darabig, és a nagyhatalmú urak, a Császárság hoanjai meg sem pisszentek.

– Nem lehet. Tudod, Cö Ming, Watan mágiája – amennyire meg tudom ítélni, mert már régen külön utakon jár, és különben sem voltam ott – szóval, mint a kulcs, úgy működött. Mint egy zár. Kinyitott valamit, eltépte a Hatalmas Háló néhány szálát, és valami igazán nagyot szabadított ránk. Valami igen nagyot. Vagy többet, merthogy Kapu több is van abban az átkos Ködben, az biztos. Ezt már emberfia be nem zárja. Még azok a szemfényvesztő csibészek, azok a kontár papok is hiába csinálják a hókuszpókuszaitak...

– De hát akkor... égi bölcsességű Tai Fang mester... mitévők legyünk?

„...mert a nélkülözések ellenére is számosan voltak; jószágnak, egyéb javaknak bőviben. Az Ég Fia pedig érdemei szerint kinek-kinek birtokot és címet adományozott, hozzáillő ranggal és kísérettel. Birtokukba vették hát akkor mind a földet, hiszen senki sem lakta. Csupán a parton húzódott meg pár nyomorult halászfalu, melyek lakói boldogan fogadták urukként a hazát keresőket...”

[részlet az Enogaisókiból]

A holdsarlós sisakot viselő parancsnok kijebbn ugratta lovát az ívből, és vaskesztyús kezét felemelve üvöltötte az összegyűlt tömeg fölé:

– FigyeljeteK rám, iszaposlábúak! Mától kezdve ez a föld, és mindenki, aki rajta él, a tiszteletreméltó és dicsőséges Ki Ta Család tulajdona! Hűbéruratok ettől fogva Csung Ki Ta méltóságos úr! Megértettétek? – A mintegy százötven, késekkel, furkósbotokkal és szigonyokkal felfegyverkezett halász ellenségesen vizslatta a szemközt felsorakozott négytucatnyi pikkelypáncélos, lándzsás lovas alkotta félkört. Hirtelen nagy csend lett. A tömeg moraja elült, még a szél is elállt. Valahol hátul felsírt egy csecsemő. Majd az elől álló férfiakat, asszonyokat és gyerekeket félretolva fiatal halász lépett ki a tömeg elé:

– Hogy-hogy hűbérurunk? Mi szabad halászok vagyunk!

A nyilak süvítése nem is hallatszott az újra feltámadó szélben, de a férfi legalább fél tucattól találva roskadt össze. A segítségére ugró két halász hasonlóan járt.

– Van még valakinek hozzáfűzni valója? – harsogta a vezér, miközben paripája nyihogva forgolódott alatta. – Azért. – Majd lovát megfordítva torokhangú kiáltással néhányszor belevágta sarkát annak vékonyába, és kirobogott a viskók közül. Futásban hörrentette oda egyik alvezérének:

– Felgyújtani!

Testőrsége, valamint az osztag nagyobbik része késedelem nélkül csatlakozott hozzá. A tengerről fújó szél vadul csattogtatta fölöttük a Ki Ta Ház három krizantémmal ékes zászlaját, míg mögöttük belekapaszkodott az első nádkunyhó elharapódzó tüzébe.

– Halászok, mi? – vicsorgott a behasadt rákozott páncélt viselő parancsnok, és véres nyálat köpött a földre – Mocskos kalózok, azok! Te pedig hogy lehettél ennyire ostoba, hogy nem tudtad megkülönböztetni a hálónyűvő barmokat ezektől az átkozott *la hauktól*?! – perdült a felderítők térdelő, sebes arcú tizedese felé. – Szégyent hozol rám és az egész egységre Hia nagyúr előtt! – Kezében a kimerültségtől és a dühtől reszketett az egyenes kard. Egy újabb katona rohant fel a harcosok szétnyíló sorai között az ösvényen, és lihegve térdre vetette magát:

– Már a partnál vagyunk, de Lin szakasza eltűnt, és nálunk is sok a sebesült. És... és árnyék vetüljön nevemre, de két hajót láttunk kifutni az öbölből...

– Micsoda..?!? Engedtétek elmenekülni őket?! Az egész partvidéket riasztják! Kutják!! – eltorzult arccal szökkent közelebb, és kardjának egy csapásával elválasztotta a hírhozó fejét a törzsétől. Majd lerázva a vért a pengéről rekedten sorolta:

– Azonnal csengettyús hírnök indul a táborba, jelentéstételre. Megmondja Tan zászlósúrnak, hogy komoly ellenállásba ütköztünk, veszteségeink vannak. És árnyék vetüljön nevemre, tudom, hogy nem teljesítettem a Ház iránti kötelességemet, de erősítést kérünk. Valamint bátorodom javasolni, hogy három hajót küldjön a partok mentén délnek... Itt pedig rendet akarok egy kettősórán belül! Kao és Vu osztaga biztosítja a szárnyakat, Csen négy szakasszal még egyszer átfésüli a területet. Fegyvereket, élelmiszert a parton felhalmozni. Öljetek meg mindenkit, de nyelvet hagyjatok. Te – fordult ismét a tizedes felé – az embereiddel azonnal indulsz az erdőben délnek. Három nap múlva jelentést akarok – azzal komoran visszafordult a parti település lángoló házsorai felé.

„...a Császári Ős pedig elrendelte a hegyek, földek és vizek igazságos elosztását, hogy senki ne szűkölködjék, hogy még a legutolsó *hjakusó* is külön földdarabot művelve munkálkodhasson az Új Birodalom üdvén.

A Költözés alatt tanúsított erények miatt pedig egyes családokat felemelt, így azok sütkérezhettek kegyeiben; míg más *udzsikat*, amelyek érdemtelennek mutatkoztak, feloszlattott. Ez utóbbiakból néhányan, akik kígyóként megbújva addig álnokul igaz híveinek tették magukat, erre fellázadtak, nem átválva az Ég Fia életére törni. Ebből nagy háborúság keletkezett, de a Magasságos hűséges hívei végül erőt vettek az áruláson. A harcok során mutatott kiemelkedő bátorsága miatt számos vezért tüntettek ki. Így Kicsita no Kunimocsit, aki a kennosibai csatában egy, az Ég Fia életére törő támadást a saját élete árán

hiúsított meg, valamint Moroi no Tokinaka és Sikedza Tadanara nagyurakat...”

[részlet az Enogaisóikiból]

„..., akik kimagasló hadvezéri képességekről, valamint sziklaszilárd becsületről és hűségről téve tanúbizonyságot a Magasságos és a Birodalom ügyét a megfelelő módon szolgálták, ezért „a Birodalom Két Oszlopa” címmel ruháztatnak fel, valamint a Magasságos színe elé járulás jogával. Családjaik pedig rendre az Új Osztályozás szerinti Ötödik és Nyolcadik Rangba sorolhatják. E Birodalmi Rendelet hatályba lépése máttól, azaz a Hito-korszak harmincnyolcadik évének ötödik, avagy Holdszemlélés havának tizennegyedik napjától kelteztetik.

Ellenjegyezte: Ou Csi Cu Ne miniszter, Legfőbb Személynök” – a kikiáltó összecsavarta a birodalmi színekkel ékes tekercest, és meghajolt a téren felsorakozott harcosok felé. Egyszerre hajolt meg vele az a tízegynéhány magas rangú hivatalnok is, akik az uralkodói pápens hivatalos kíséretét adták. A meghajlásra természetesen meghajlás volt a válasz: a szemben álló két vezér, és a díszkíséretként felsorakozott ötven-ötven katona – válogatottan ékes ruhákban és fegyverekkel – szintén illő módon hajtotta meg derekát, és úgy is maradt.

A baloldali fiatal férfi csinos arcán a mosoly halvány árnyéka látszott csupán, pedig nagyon is volt miért örvendeznie. Tudta jól, az uralkodói elismerésen túl az előtte takaros felhalmozott kis piramisban, melyet a csatákban általa legyőzött ellenséges vezérek fejeiből raktak, benne van az ősi családi riválisnak, az Ó Ha Klán vezéreinek feje is.

A mellette jobbról álló középkorú férfi arcvonásait ezzel szemben majd' szétvetette a büszkeség. Nem is csoda, hiszen egyszerű paraszti származék létere íme mérhetetlen kegyekben részesült, és ráadásul főrangúként távozik a Semmibe, ha eljön annak az ideje! Csakúgy, mint

utódainak utódai az idők végezetéig. – De kár is ezen töprengeni, hiszen koránt sincs még vége! Mennyi lehetőség, micsoda gazdagság, vagyon, jólét, nők – micsoda harcok várnak még rá!... Legszívesebben üvöltött volna a boldogságtól.

A díszkíséretnek közepén a szél büszkén lengette a Mo Loi Ház kócsagos régi, és a Si Ke Ház liliomos-teknősbékás új zászlaját.

„...Hito-korszak negyvenötödik évében, a harmadik, avagy Virágok hónapjának tizennyolcadik napján Watara-Icsi néven trónra lépve felvette a 'tenno' – azaz 'isteni uralkodó' – címet, és lett házának, az Enoszugai Háznak első, égi eredetű Császára. Ezen örömdetes naptól számítják a hozzáértő bölcsek az Unesi-korszak beköszöntét. Az Első Tennó dinasztiaja megszámlálhatatlan sok...”

[részlet az Enogaisóikiból]

Az orka a sziget majdan Hajasúnak nevezett részének legdélebbi sziklái mellett úszott el, csak néhány *kjakunyira* a parton megtörő hullámoktól. Sebhelyekkel borított bőrű, meglelt hím volt, a farka vezére. Csillogó fekete és fehér foltokkal ékes, áramvonalas teste csak úgy repült a hullámok között, fenn hirdette minden élő és élettelen előtt, hogy a kardszárnyú delfin, a Felszíni Vizek ura és parancsolója járja birtokát – aki néha még a Mélység Teremtényeit is meghátrálásra készíti. Mögötte ott suhant az egész farka: a jó tucatnyi felnőtt hím, közrefogva a teheneket és borjakat.

A vezérhím kiváltott a sodró meleg víztömegeből, és északnyugatnak vette az irányt. Tudta, hogy a hideg- és melegáramlatok határán bőségben nyüzsög a hal, és ő mindig gondot viselt az övéire, jó vezér volt.

Néhány óra kényelmes úzás után megérezte bőrén a változást: a hidegáramlat ízét – és valami mást. Az eddig ragyogóan derült, napfényes, sirályrikoltásos felszín beborult, és valahogy elhallgattak a hangok. És a víz – a víz furcsa íze egyre erősödött. A hullámok teteje átlátszatlan, sűrű ködöket nyaldosott, és a vártnál jóval kevesebb hal úszott mindenfelé. A vezérhím nyugtalanul kiugrott a vízből – de nem csobbant vissza. A levegőben lebegve meglepetten fújt egyet, de torz, fájdalmas bőgés csak akkor tört fel belőle, mikor az első hosszú, vérzuhatagos szakadék megnyílt az oldalán. Haláltusája egybeolvadt a többiek bőgésével, a

vízből robajló és csapkodó hanggal kiemelkedő hatalmas testek kétségbeesett vergődésének zajával; s a furcsa, vak csattanásokkal, melyek nyomán többméteres, vért záporozó vágatok nyíltak a fekete-fehér testeken.

Kéttucat szívdobbanás múlva csak szétroncsolt maradványok lebegtek az émelyítően megsűrűsödött vízben, várva a dögevőket.

De a cápák nem jöttek.

„...Történt pedig, hogy az *ezók* fölötté nagy számban összegyűltek a Birodalom déli részein. Akkor Nukite no Jaszuhira, a Nukite *udzsi* feje császári felhatalmazással sereget gyűjtött ellenük, hiszen akkoriban a Nukite Klán területe feküdt legközelebb a barbárokéhoz. Vele együtt vonultak harcra szövetségesei és a többi nagy déli *udzsik* hadai is mind, oly hatalmas és pompázatos sereget alkotva, hogy még a démonok *amatui* is futva menekültek előlük.

Az elővéd harmincezer emberét pedig Nukite no Maszahira, Jaszuhira nagyúr második fia vezette. Seregének előőrsei a Fuvolaszó havának ötödik napján barbár hadat jelentettek, mely a síkon előttük harcra készen várakozott. Megszámlálhatatlanul sokan voltak az *ezók*, és harcosaik sorát nagy erejű varázstudók, valamint barbár hitük papjai is számosan erősítették. Maszahira nagyúr erről értesülve rögtön futárokat küldött atyjaurához, majd védelmi állásokat foglalt el, hogy bevárja a fősereget...”

[részlet az Szuva monogatariból]

A magas, tetovált karú nő kiviharzott az ajtónyíláson. A bentmaradtak néma csendben ültek percekig, még akkor is, mikor a távozó vörös köpenyének lángja már rég kilobbant a tisztás túlsó szélének mélyzöld bokrai között. Egy pissenés, egy sóhajtás sem hallatszott. Csak az erdő szokásos neszei: könnyű mozgás a fák magasában, tücsökciripelés, méhdöngicsélés. A különféle virágok illatától balsamos szellő utat talált az évszázados fahasábokból rakott tanácshely belsejébe, a kinti csábító meleg üzenetét csempészve a Döntések Helyének racionális hűvösébe.

– A *Karrá'Doir'cha*-nak igaza van – szólalt meg halkan a középkorú, bronzbőrű mellkasán türkizköves nyakláncot viselő férfi – A vérért vérral kell fizetni.

– *Sri'tavain!* Úgy legyen! – mormolták illemtudóan a többiek.

– De fontoljátok meg jól, *Ókarrá-vín!* Csak az oktalan Vastagbőrű rohan vaksin a végzetébe. Az idegenek száma, mint a hangyáké...

– Veled vannak mind a keleti nemzetségek! – szólt égő szemmel a balján ülő fiatal férfi, akinek térdére fektetett meztelen pengéjén és felsőteste díszítésén látszott, hogy a nagy tengerparti törzseket képviseli.

– És a déliek, meg a hegyvidékiek is! – folytatta a mellette ülő lány. Tengerkék és gyöngyházszínű, dúsan díszített *paleuja* derekán kicsiny, finom tör függött. Hamvas bőrét és kebleinek tökéletes ívét a nyakában lógó, szinte láthatatlan fonálra fűzött igazgyöngy emelte ki.

– Úgy van!... Igazat szól!... – jött a helyeslés többek felől.

– De hol vannak az északiak?... – halkan szólt a kérdés – Az északi nagy nemzetségek?... – minden tekintet a kérdező, egy rezzenetlen arcú férfi felé fordult. Minden száj néma maradt, minden elmében ugyanazok a képek merültek fel: halottsápadt, vérző nők és gyerekek; komor férfiarok; iszonyatos, megdöbbentő hírek – menekülők.

– Az ő vérük, – szólt a gyöngynyakékes lány, akinek a szemében lobogó belső tűz már arcát is átvilágította – az ő lelkük is harcért kiált!

– Legyen – vette át a szót a türkizköves férfi. – Jöjjenek a hadi főnökök! Készüljenek a harcosok! A mától számított tizedik nagy apály idején haditanácsot ülünk a Magasan Járók hosszúházában. Az északi vágottszemű gyilkosok most megtapasztalják, mi a háború!

– *Sri'tavain!* – hallatszott mindenfelől, majd a küldöttek sorra felálltak, és tiszteletteljes meghajlás után kiléptek a Tanács Helyének dúsan faragott ajtónyílásán. Csak két ember maradt ülve a hűvös homokon: a Törzsek Főnöke, és egy szikár, száraz testű öregember, aki eddig meg sem szólalt.

A főnök hosszas hallgatás után, láthatóan vívódva fordult az öreg felé:

– *Karrá'Du-i-an*, életet hoz nekünk ez a harc, vagy csak halált...?

– Ó, *Rí*, ezt magad is jól tudod, hisz bölcsességed az, ami fölénk emel...– az öreg beszéd közben felrebbenő keze nyomán háncsköpenye alól elővillant többsoros, hihetetlen tisztaságú drágakövekből összefűzött nyaklánc – Halált, hát persze hogy halált hoz nekünk ez a háború, te király... Hiába a bátor harcosok... hiába a Titkos Tudás... hiába, hogy a Szellemeikkel Szólók szerint velünk az Erők – az északi ördögök rengetegen vannak, kegyetlenebbek a Nagy Víz cápáinál, és hatalmas, sötét Erők segítik őket. ...Végül mégis győzni fogunk... Tovább fog élni a Nép... Tovább, mert vérünk elkeveredik majd az övékével, és jövőd utódaikban benne élünk mi is. Tovább, mert a Titkos Tudást összegyűjtjük, és nagy igékkel védett menedékekbe rejtjük a hegyek szívében – és amíg a tudásunk él, élünk mi is. Tovább, mert néhány törzs már most megközelíthetetlen, vad helyekre rejtőzött előlük, ahogy a Csillagszámlálók és a Tajték Fiai... Érted, király?.. Nem győzhetnek.

„Joi Me Ta úrnak
Kitűnő, ám balszerencsés barátom,
Josze!

Megígértem volt, hogy legjobb képességem szerint tudósítalak a hadjárat eseményeiről. Halld hát a híreket, és okulj, ha már holmi vadászbalesetre hivatkozva ágyadban heverészel! (Bár meg kell adni, zuhanásod íve igen kecses és elegáns volt. Tudomásom szerint előtted még soha senki nem próbált elejteni vadkant ilyen különös technikával...)

Több mint másfél hónapja nyomul előre seregünk dél felé, úttalan utakon, nyaktörő hegyi hágókon át. A táborban azt suttoják, hogy meglehetősen közel vagyunk már a barbár területek szívéhez. Egyébiránt a vidék gyönyörű: fenséges hegyek, buja növényzet, sűrű erdők. Mindenütt tarka tollú madarak, különös állatok, rengeteg vad – már megbocsáss, de kiváló vadászterep!

A hegyek és a távolból idelátszó tenger látványa sokszor oly festői, hogy nincs költemény, mely híven tükrözhetné. (Az urakkal rögtönöztünk is egy röpke költői versenyt a minap, miközben egy különösen kellemetlen szakaszon keltünk át. Noha mindenkinek jócskán kijutott a fáradalmakból, a vidék oly szép volt, hogy szinte önkéntelenül kezdtünk verselni. Képzeld, mintha még azt a tompa Vei Cut is megragadta volna a pillanat varázsa!)

És az időjárás! Az istenek ugyancsak kegyelhetik ezt a vidéket. Még itt, a hatalmas hegyek között sincs szükség különösebben hideg ellen védő ruházatra; a lenti, mélyebben fekvő részeken pedig egyenesen fullasztó a meleg! Hírehamva sincs a télnek, havat is csak akkor látunk, ha a fellegekbe magasodó szirtek csúcsaira tekintünk.

Most pedig az *ezókról*. Megtermett, aranybőrű emberek. Bő, lobogó ruhákban járnak, de felül gyakran meztelenek. Még a nők is. Nyelvük nagyon különös, és sokszor taszítóan idegen, a tarka erdei madarakéra emlékeztető hangokat használ. Városhoz hasonló települést nem emelnek, legfeljebb nagy, két-háromszáz házból álló falvakat. Külső védműveik nincsenek, lakhelyeiket pedig kizárólag fából építik. Egyrészt az időjárás miatt, másrészt mert ezen a vidéken gyakori, hogy megmozdul a föld. Senki nem tudja ennek okát. Az elfogott barbárok szerint egy gonosz démon vagy szellem áll így bosszút azokon, akik a területére lépnek, vagy valami más módon megsértik őt. Már mi is megtapasztaltuk ezt a dolgot két ízben, de szerencsére ijedtségen és kis kavarodáson kívül más nem történt. Igaz, csak enyhén rengett lábunk alatt a föld. (Leginkább ahhoz hasonlított, mint mikor a régi szép időkben kissé felöntve a garatra, egymás és a virágszálak vállaira támaszkodva hazafelé tartottunk valamelyik nevesebb Zöld Házból.) A papok szerint nincs okunk aggodalomra – de azért bemutattak egy-egy engesztelő áldozatot az Égnek.

Harci dicsőségről nem nagyon számolhatok be. Kisebb összecsapások a barbárokkal, rövid adokkapok. Kevés emberrel, általában lesből támadnak. Nyilván várnak főerőik bevetésével, míg valamilyen számukra kedvező terepre nem érünk. A rajtaütéseik ennek ellenére eleinte komoly veszteségeket és zűrzavart tudtak okozni, de aztán – hogy a vén, pökhendi Kiu Fangot leváltotta a méltóságos Fővezér Úr, és helyére második fiát tette – Ma nagyúr rohamosztagai, meg jobbkezének, az egyébként nem különösebben rokonszenves Tő

Linek a Némái hamar elejét vették az orvtámadásoknak.

Különben a barbárok minden körülmények között vitézül küzdenek, akár jókora túlerővel szemben is. Ha többen volnának, és egy kicsit civilizáltabbak lennének, még talán meghátrálásra is készíthetnének bennünket! – De, persze, nem azok.

A varázstudóikkal még nem találkoztunk – és ez szerencse, ha hinni lehet a háború első napjaiban szárnyra kelt híreszteléseknek. Bár szerintem ez esetben sem lenne semmi baj, hiszen velünk vannak a tennó Személyes Megbízottai, és előttük bizonyosan leomlik minden akadály. (Mindenki szűkszavú és komor lesz az Éjköpenyések jelenlétében. Általában engem is elfog valami furcsa, kényelmetlen érzés. Te még nem éreztél így..?)

Még egy érdekesség az *ezók* harcmódorával kapcsolatban: az előőrseink a minap kisebb csetepatéba keveredtek. Mikor a helyszínre értem az egységemmel, már csak egy barbár állt, két kézzel szorítva hosszú, görbe kardját, és körülötte halomban feküdtek a katonáink. Egy seb sem volt rajta; és különös, bő alsóruhája még csak el sem szakadt. Az arcán pedig valami furcsa kifejezés ült, mintha... kőbe vésték volna. Először mágiára gyanakodtam, de Cu Oan, a papom, rázta a fejét. Ráküldtem egy szakaszt – ő pedig pillanatok alatt felaprította őket! Egy egész szakaszt! Nem látszott semmi más, csak az, hogy a katonák körbefogják, rárontanak, ő pedig kisiklik a körből, miközben dőlnek körülötte az emberek. Sosem sújtott kétszer ugyanarra a célra! Olyan volt, mint a víz – nem lehetett megmarkolni, de mindent körbefolyt.

Megpróbáltam élve elfogatni, de a hálövetőket még azelőtt levágta, hogy kibonthatták volna az eszközeiket. Pedig lándzsások védték őket!

Aztán persze lenyilaztattam, de őseimre mondom, soha nem láttam még harcost ilyen csodálatosan küzdeni! Emberfelettien gyors volt, és káprázatosan ügyes.

Illő módon eltemettem, megparancsolva összes katonámnak, hogy feje előtt nyilvánítsa ki tiszteletét.

Attól tartok, most be kell fejeznem, hisz gyertyám utolsó könnyeit hullatja, és nemsokára hajnalodik. Remélem, válaszdobban részletesen tudósítasz az otthoni hírekről!

Kegyeljen az Ég! És ne játssz túl sokat azzal a csintalan Mej-mejjel, meg az ennivaló Jin-jinggel,

mert teljesen elvonják az erőt a gyógyulásodtól! (A játékról jut eszembe, a táborban már szinte minden úrnak van *ezó* rabszolgája vagy ágyasa. Az enyémet Lia-na-Lannának hívják – illetve emberi módon talán így lehetne kiejteni a nevét. Nagyon helyeske – de erről majd legközelebb.)

Üdvözlöd barátod

Min Te Va

Kelt a Két Bivaly-hágótól délre, a Birodalom 114. évében, az Édes Szél havának negyedik napján.

[szakadozott tekercs az Ariteva Klán okirattárából]

„...míg a szembenálló felek nagyhatalmú varázstudói mágikus párbajaikat vívták, és miközben a papok buzgón kérték az összes nagy és kis istenek segítségét, kilovagolt a sereg színe elé sötétpej lován egy harcos; származásra nemes, kinézetre büszke és félelmetes. Szilvakék köpeny fedte remekbe készült hajnalszín páncélját, fején szarvas sisakot és rémitő *hargai*-maszkot viselt. Sötétlila nadrágja szárát *bakurutobőr* harci saruja szíjai szorították le. Vállát övezte karcsú íja, hátán keresztben másfélöles *taítót*, övén *taisit*, nyerge mellett sokszínű-szalagos puzdrát hordott. Köpenyét és övébe szúrt legyezőjét tekerdő százlábút ábrázoló *mon* díszítette.

Bátran odalovagolt az *ezók* sorai elé, és imígyen szólt:

– Az én nevem Szuva no Erihode no Kezava no Nakadzsuró. Apám a tennó Baloldali Kapuórségének tisztje, magam a Kezavák ősi családjának vagyok örököse. Bár hőstetteket számolatlanul nem vittem még véghez, és személyem értéktelen, azért tisztelettel megkérdezem: van-e közöttetek olyan, aki megmérkőzik velem íj és kard által?

Ekkor az *ezók* seregéből előléptetett egy lovas, jobb kezében szorította kétöles íját, bal keze csípője ékes fegyverszíján nyugodott. Sötétzöld lakkpáncélt viselt sáfrányszín ruházata fölött. Fejét rákozott nyakvédős remek sisak védte. A barbár lovas a következőképp válaszolt:

– Az én nevem Riutararoe no Miitara. Apám az Ogarima beavatottja, a Du-i-an

parancsszava alatt. Bár hőstetteket számolatlanul nem vittem még véghez, és személyem értéktelen, tisztelettel elfogadom a kihívást.

Akkor a két bátor harcos lovát megfordítva középről kétszáz lépésnyire távolodott, majd szembefordulva hirtelen a másiknak rontott. Számos hosszú nyilat irányoztak mindketten ellenfelük felé, míg végül páncéljaik sólyomtollas vesszőktől sűrűn teletűzdeltettek. Aztán kirántották kardjaikat, és egymás mellett elrobogva vágásokat tettek. Bár az *ezó* harcos már az első futamodásnál súlyos sebet kapott, utolsó erejét összeszedve a következő rohamnál a Kezavák örökösét halálosan megsebezte. Így egyszerre buktak a porba, ahonnan fel sem kelt többé egyikük sem. Ekképp növelte mindkettő családja becsületét, és halt hősi halált.

Mindezek után az *ezók* seregéből előléptetett egy harcos. Kinézetre nemes...”

[részlet az *Szuva monogatariból*]

Iszonytató dördülések rázták meg a domboldalt, és a nyomukban nyíló három tűzgömb egyszerűen eltüntette a század közepét. Föld, égett testrészek, formátlanná vált páncéldarabok repültek szerteszét. Rémuült lovak nyihogtak, emberi üvöltés harsant. A kiégett agyagfoltokról füstölögve párologott el a folyamatosan zuhogó eső. Elnyílt szájak, villogó kardok, botladozó rohanás. Halált hozó surrogással nyílzápor csapott le; nyomában ágaskodó lovak, nehézpáncélos harcosok, hosszú lándzsás gyalogosok, festett testű déliek döltek a sárba. A szemközti domb oldalában rezzenetlenül várt az a tucatnyi, kivont hosszúkardos harcos, kiknek gyűrűjében a három faháncsköpenyes férfi állt. A hármak meredten bámulták ugyan a velük szemben felfejlődő sorokat, de szemük máshová, befelé figyelt. A halálos erőfeszítés transzáta csak ujjaik villámgyors mozgása ellenpontozta, ahogy szétnyitott köpenyük alól kivillanó, szemképráztató melldíszük köveit rendezték át- meg át. A szemközti

magaslatról újabb két osztag indult öngyilkos rohamra.

A könnyű vállsebbel – furcsa, tollakkal borított, faragott nyelű lándzsát forgatott az előző vadember – még vígan harcolt volna tovább, de ez az ütés...! Valamit megroppantott benne. Egyszerűen nem tudott hirtelen mozdulni utána; könnyű, mégis halálos fáradtság fogta el... Az istenekre, a pusztá kezével csinálta! A kezével, a *raimaki-dón* keresztül! Olyan gyerekképű suhancnak látszott, még sajnálta is, mikor nekihazakodott, hogy levágja. Nyilván a mögötte álló nőt védte... Suhogó hang hallatszott, nyílvesző-zápor zuhogott tőle néhány ölnyire – tompa hanggal vágódva az elesettek testébe, felfröcskölve a jó illatú füvet, fémesen koppanva a szerteszórt fegyvereken és páncélokra. – ... A Kiu Klán íjásza... Hiába mondtuk Lai úrnak, hogy alaposabb kiképzésre van szükségük... Kárba vesztett erőfeszítés... még célozni sem tudnak... – A csata már jóval távolabb folyt tőle, semhogy akár az eltévedt vesszők is komolyan árthassanak a harcolóknak. Elnézte a táncot: a félmeztelen barbárok furcsa testfestését, szokatlan, szabálytalan verekedési stílusát, idegen fegyvereit; az övéi villogó egyenes kardját, a lakkozott páncélokot, a harci maszkok rémítő vicsorgását. Ezek itt a Lao Han Ház sárga-fekete színeit viselték, a saját embereitől még sebesülését megelőzően elsodródott. És olvadoztak. Határozottan olvadozott az egység, a sárgán csíkos fekete zászlók sorra buktak a földre. Döltek persze a déliek is, mégis, a végén állva csak néhány *ezó* harcos maradt – köztük legalább két nő! És némelyiknél nem is volt fegyver...

A segédtisztben hirtelen tudatosodott a törés, és ettől valószínűtlen élességgel, gyomorforgató erővel érezte át az élet szépségét. Egész mostanáig a bevett módon folyt a csata: a barbárok kis, lesből támadó csoportjai vesztett dühvel törtek elő a fák közül, elpusztítottak egy-egy osztagot, tomboltak a szétvert századok között, míg az odavágtató erősítés nehézpáncélos *muszatasii* le nem vágta őket az utolsó emberig. Ahogy szinte hagyománnyá vált már ez a hadjárat során. Az *ezók* bele-belemartak ugyan a seregbe, hullottak az emberek mind a két oldalon, de a hadoszlopok megállíthatatlanul nyomultak tovább.

Ám most, ebben az átkos völgyben minden megváltozott. Most az életükért harcoltak... még az Éjköpenyesek is.

– Rjódzsi, ez a szolga nem hajolt meg előttem! Azonnal vágd le a fejét!

– Arnyék vetüljön nevemre, de nem tehetem, kisuram.

– Miért? Apámuram azt mondta, mindenkinek meg kell adni a rangjának kijáró tiszteletet. Vágd le a fejét!

– Látod, kisuram, a bal vállán azt a *me* alakú érmét? Az a *tecumon*. Ilyet csak azok a harcosok viselhetnek, akik csatáztak a Kődös Parton. Nekik az Ég Fia engedélyezte, hogy csak azok előtt hajtsanak fejet, akik előtt kedvük tartja.

– De az én apám a leghatalmasabb *amatu*! És én is nagyon hatalmas *amatu* leszek nemsokára! Előttem sem kell meghajolnia...?!

– Nem, kisuram.

...a nap süt végre igazi most már igazi erővel meleg megmelegíti a csontjaimat de mindjárt arrébb odébb kell ülni helyes gyerek milyen finom ruha oda a fal mellé ott alkonyatig jó csak bámulni bele hunyt szemmel jó vörös meleg finom kiolvasztja a köd nem mozogni csak nézni bele a csatlós megbízható erős szereti mint a mint az a kagaku a neve már nem hogy is mint a Kődben helyes gyerek biztos kedves hangocskája van ó a fény meleg az a kagaku a második kapunál esett el alig a vége előtt micsoda út milyen rövid volt milyen halálosan hosszú mikor visszajött mikor visszajöttek azokkal a borzalmas sebekkel a bőrük a szemük mint a kő ember nem mozoghat olyan sebekkel nyirkos hideg sápadt bőr csak úgy markolták a fegyvereiket a nagyúr mindegyik a nagyurat támadta még jó hogy aztán a belső termék mikor a belső termékben az a szörnyű köd a fáklyák alig háromtucatnyian végig sorra egymás után a testőrök mindegyik lobot vetett bennük az örület rikoltoztak vágta mindenre ami mozog a nagyúr a saját testőreit a vége a végén az a dolog ahogy üvöltött hatalmas hatalmas szörnyőség vérzik de hogy vértett fekete vér a nagyúr gyönyörű vágás nem élhette volna túl mégis üvölt és üvölt mindenkinek a vér az orrából eleredt a vér a füléből még a nagyúr is az a hang az a hang ahogy égett a pap mellette egész végig a pap sose hittem volna egyszer csak belobbant mint a fáklya kedvelte azt a papot az a hang a tűz forró meleg a meleg odébb kell

ülnöm ez jó ez eltünteti a ködöt szétolvasztja sose felejttem el soha az a hang azóta néma...

– ...pedig azt jelenti, hogy ez a vén harcos bizonyára Haome no Fuszamune nagyúr seregében szolgált.

– Haome nagyúr! Ó, apámuram mesélt róla. Én is olyan leszek majd, mint ő! Én is démonokat fogok legyőzni és levágom az *amatuikat* és az összes gonoszt visszazavarom a tengerbe, és a Tennó majd engem is kinevez a Birodalom Oltalmazó Kardjának, és... Rjódzsi! Rjódzsi! Ez elmegy! Milyen fura bácsika. Nem is lát minket, Rjódzsi?

– Talán nem, kisuram.

Még alig látott húszegynéhány tavaszt, de a vállán, mellkasán és hátán kavargó *irezumi* dús mintái kétségtelenné tették, hogy gazdájuk előkelő pozíciót foglal el a *szosin* belül. És valóban: bár kezeit háta mögött csuklótól könyékig gúzsba kötötték, s a háromnapos kínvallatás nem emberi maszkká torzította arcát, mégis büszkén és egyenesen állt a kivégzőhely vériszamos deszkapadozatán. Hiszen *kogain* volt, Sekidzen valódi ura és parancsolója.

S mert szerette a lányt, nem fordította felé az arcát még akkor sem, mikor a hóhérlégények egyike – egy félfülű, kopaszra borotvált óriás – csorbafogú vigyorral, a tömeg hangos rivalgásától kísérve eloldozta őt a szomszédos oszloptól. Majd dús haját marokra fogva fejét felrántotta, hogy a karcsú, alig takart test hűrként megfeszült. A ruganyos, apró melleken szökellő macskák kinyújtóztatták mancsaikat, ám a feldagadt ajkak mögül egy hang sem hallatszott: a lány tudta, hogy mivel tartozik a *szosin*nak, neki – és önmagának.

A másik hóhér közben vörös zsinórhámot húzott a lány fejére, az áll fölött, alatt, valamint a homloknál rögzítve azt. Aztán dolga végeztével térdre lökte a nőt, s bal kezével a hám másik végét magasra emelte. A csorbafogú ellépett, lassan felemelte széles, görbe pallosát, és színpadias mozdulattal lendületet vett.

Csak ekkor kapcsolódott egymásba a tekintetük, és el sem vált egymástól a borzalmas, szisszenő hangig, mikor kikökönt az idő; és Rinzai Narai, az Álmos Istenek

tatakó-szosi kogainja a lány ragyogó szemén túl egyszerre érzékelte a hóhér idióta vigyorát, a tömeg lelkesült állati képét, az első sorokban feltűnt ismerős arcok feszültségét, a megvillanó késeket – majd a végén, mindennek a végén a szörnyű, kárminpiros záppal kilendülő inga ívét.

Aztán suhogó pengék hangjával eljött a halál.

Szoga tudta, hogy elakadt. Megvolt ugyan a kép: a felhők, a bokrok kék árnyai, a három nádbuga, a vízben csillanó pontyhátak. Minden a helyén, és mégis...

– Persze, a szakállas *muszatasi* biztos elégedett lesz veled. Talán még Hanagimi nagyúr is... – De tudta, hogy valami hiányzik belőle. Visszapillantott a *kudzsira*. – Pedig az ecsetkezelésemre se lehet panasz. – Letörölte az izzadtságcseppeket az ajka fölé. – Arra az átkozott ecsetkezelésre... Mégsem ér az egész semmit! Ezzel az erővel akár az az öregember is megfesthette volna, aki már két hete ott tanyázik a nagy szilfa alatt. Vagy Csó... – A szolgálgyerek kerek, mosolygós arcáról eszébe jutott a tea. – Ez az, egy csésze hűvös *sa*. Az kell most. Talán attól megérinti a szívét az a valami, amitől még nem teljes a kép.

A *gen-aenon* át kilépett a késő délutáni hőségbe.

– Csó!... Csó! A játékok *rjúsújára*, ez a gyerek már megint elkódorgott!

Az öregember most is ott feküdt rongyos köpenyébe burkolózva a fa árnyékában. Szoga ráérősen megkerülte a házat, majd a kert felől belépett a hátsó szobába.

– Itt sincs. Most már kénytelen leszek megbüntetni...

Ekkor hallotta meg a zajt az elülső szobából: lépések halk csoszánása, majd furcsa, ütemes, csapkodó hang.

– Csak nem...?

Szemöldökét ráncolva húzta szélesebbre a válaszfalat, és még pont időben lépett át ahhoz, hogy lássa a

kijáratnál ellebbenő szakadozott, koszos köpenyt. A szobában semmi sem változott, csak a támasztékon lévő ecset hegyéről – biztosan emlékezett rá, hogy több mint négy napja nem használta pedig – folyt le éppen a tus, és a *kudzsin* volt furcsán fehér a kép.

No meg a padlón vergődött tátogva, aranyfény cseppeket fröcskölve szerteszét egy csillanó hátú ponty.

Már százhuszonhat éve esett itt az eső, és százhuszonhat éve borult egyenletes sötétség a tájra. A talajt a sziklákig lecsupaszította és behordta a tengerbe az állandóan szakadó víz. A kövek felszínén lehetőleg barázdákat vájtak az új és új cseppek, mintha csak valami örült és rendkívül kitartó varázsló véste volna tele őket mágikus jelei sokaságával. A guruló vízgyöngyökből ujjnyi vékony erecskék, azokból sziklákról zubogó csermelyek, a csermelyekből pedig rohanó patakok és folyók lettek, amelyeket néhány kjakoval odébb elnyelt a moccsatlan és közönyös Kód.

A sötét terület szívében, az egyik szikla tetején pedig már százhuszonhat éve borították fénybe egymást követő viola és fehér villámkisülések a furcsa alakú – és csontszáraz – félembornyit követ.

A léptek halkán dübrentek háta mögött a pallón, de Sárkányszem Adzunori nem fordult meg, csak lustán vakargatta tovább a mellét. Persze az övébe tűzött két rövidkard markolata mellett, ha netán úgy hozná a helyzet. A puha, macskaszerű léptekből felismerte egyik legjobb alvezérét, Fuheit, s bár kedvelte őt, úgy döntött, hogy ha csak egy távoli célzást is megkockáztat a visszafordulásra vonatkozólag, tüstént levágja.

Most minden a kitartásán, elhatározása szilárdságán múlott. A kétség legkisebb jelére a legénység között elemi erővel harapódzna el a jelenleg még csak lappangó suttogás, aztán egyik-másik szemtelenebb talán nyíltan is megemlítené kételyeit, és természetesen előbb-utóbb valamelyik alvezére a zendülés élére állva hivatalosan is bejelentené a „közösség véleményét”. Minek következtében a vállalkozás kudarcával, Adzunori pedig törrel a hátában végezné, szégyent hozva magára, nevére, és családjára a *kogainok* és az *ojaxain* előtt.

Ez egyszerűen nem történhet meg. Adzunori hitte – hinni akarta –, hogy a helyes utat követi. Az az

őreg, hályogos szemű bolond nem hazudhatott! Ugyan mi oka lett volna rá? És honnan vett volna ilyen hihetetlen, káprázatos értesüléseket, hogy tudta volna *szuóban* ázó agyából kiötni ezeket a sosem hallott neveket és helyeket? Ráadásul Jatagi partjai mentén mindenki tisztában van vele, hogy Sárkányszem Adzunorinak hazudni egyet jelent a lassú, rettentő halállal...

A kapitány arca komor cápavigyorba torzult. Fuhei szerencsére tudta, mi az illem, ezért némán megállt hajóorrban szemlélődő vezére mögött, és türelmesen várakozott. Aztán észlelve Adzunori hátának rezdüléséből, hogy figyelnek rá, átadta az üzenetet:

– *Kogain*, a pap tisztelettel kéri, hogy az áldozathoz újabb vízestömlőt bonthasson!

Adzunori biccentett, miközben immáron sokadszorra ábrándozott el azon, hogy szerencsés hazatérés esetén hogy fogja a tengerbe rúgni azt a vén disznót.

Semmi hasznom belőle, csak a készleteket pocskolja. Bezzeg amikor szükségünk lenne rá, mint a két hét előtti nagy viharban, vagy utána, mikor az a förmedvény előjött a mélységből, akkor csak a fenékben vacog, meg fejhangon sivalkodik! Hagynom kellett volna, hogy elragadja a többi kilenccel együtt a szörnyeteg azokkal az undorító, embervastag karjaival... Az összes tekergődző szárazföldi féregre! Most itt állok egy maradék hajóval a háromból, lázadófélben lévő legénységgel... és ő még arra sem képes, hogy azokat az átkozott Erőket egy tisztességes jóslatra kényszerítse!

Vizlatni kezdte a horizonton csillámló víz színét; úgy érezte, ha tovább töpreng, menten felrobban. Ám az idő derült volt, és a lég *ryúsúja* is kegyes hangulatában leledzett: egyenletes nyugati szél dagasztotta a Fehér Gyöngy vitorláit.

Ezen kissé felderülve Adzunori újból a keleti láthatár végtelen kékségére tapasztotta a szemét, úgy suttogetta maga elé:

– Akkor is megtalálom a Napszülte Szigeteket! Ha kitagadnak az Égiek, ha az utolsó emberemet kell véresre korbácsolnom, ha nem lesz mit enni, akkor is megtalálom őket! Látni akarom azokat a helyeket, meg akarom ismerni azokat az embereket, találkozni akarok a barbárok királyaival! Be kell járnom az ősi városokat, meg kell érintenem kincseiket... Kellenek azok a nők, meg akarom vizsgálni azokat a mesebeli

kéttörzsű hajókat... Meg kell lennie! Hallod, Óceán *Rjúsúja*? Kell!

Olyan csendesnek, olyan valószerűtlennek tűnt ott elől a pap a háta mögötti kis völgy parcelláinak aranyában és az ösvényt ölelő fák harsogó zöldjében, mintha nem is élő ember lett volna, hanem csak egy az erdő árnyékai közül. Mély kúpkalapja teljesen takarta arcát, és kékesfekete ruhája miatt már néhány *ríról* tűnékeny árnyak látszott csupán. Alighanem ezért hőköltek meg a lovak, és lepődtek meg a fegyveres lovasok is kirobogván az ösvény kanyarulatából – mert különben semmi rémisztő nem volt a magányos alakban.

Legalábbis papi csákánya, melyre nem sokkal annak félhold alakú hegye alatt támaszkodott, nem tűnt túlzottan veszélyesnek. Különösen nem így, hogy szemben háromtucatnyi, állig felfegyverzett harcos alatt toporzékolt a vágtaból visszafogott ló. Hatalmas termetű, jobbában nehéz usinót lóbáló vezérük – miközben másik kezével ágaskodó hatását próbálta fékezni – kurta ordításra méltatta a mozdulatlanul álló alakot:

– Takarodj!!

– Az én nevem Itó. És a tied? – jött a halk, valahogy mégis tisztán érthető válasz. A szarvisakot és forradásos, meztelen testén csak ütött-kopott bőrvértet viselő óriás néhány pillanatig hőkenten nézett, majd odavakkantotta:

– Jazeni. Az én nevem Hjakusó no Jazeni...! – Felröhögött a viccen, aztán vészes hirtelenséggel elkomorult: a zsákmány közelsége, a lángoló kunyhók és a visítózó parasztlányok képének ígérete már szinte égette a lelkét. Veszélyes, mély torokhangon hördült rá a papra, miközben a ló oldalába vágta børsarus lábát:

– Pusztulj az utamból!

Még félúton sem járt felé, mikor a szemközt álló árnyék két kézre fogva csákánya nyelét maga elé szúrta azt a földbe, és megszólalt:

– Fönn...

A levegőben távoli, halk, végtelen ideig tartó ézengés kélt, miként a nyári viharok

előjele, s a csákány nyele körül furcsán vibrált a lég.

– ...lenn...

A föld enyhén, de folyamatosan rázkódni kezdett, és a már újra robogó lovak kigúvadó szemekkel, rémülten nyihogva meghököltek.

– ..kinn...

Furcsa formájú forgószelel kavarta fel az avart a lovak lábai előtt: először csak egy-két levél, ág járta különös táncát benne, aztán csengve néhány fémlemez társult hozzájuk a lovasok páncéljaiból, majd süvöltő, hideg, fénylő szélrohamok csatlakoztak az örvényhez, míg végül valami hatalmas... valami alig sejthető, de érezhető alak bontakozott ki a szélből, és távoli, ködös smaragd lángokként izzó szemeit a lovasokra vetve

– ...benn!

iszonytató, hegyeket hasító hangon felüvöltött...

Egy kettősóra múlva már csak két könnymocskos arcú, földre borulva reszkető, és szörnyekről, sárkányokról habogó alakot kellett agyonverniük az ámuló, értetlen parasztnak – akik a környéken ezeken felül csupán néhány páncéldarabot, rengeteg patanyomot, no meg öt másik fegyveres hulláját találták.

Sigoró Denkant, a Császári Akadémia mesterét, a kaidói költői verseny négyszeres győztesét, a Nagy Személynök kagakuját, a fővárosi előkelő körök örökké elegáns hírességét épp írás közben, ültében, félhátulról érte a végzetes döfés. A támadó a Jaedák daruszárnyas monját viselte páncélján, fejét fekete kendővel kötötte be, és csillogón fekete volt a nagí nyele is, amelyet még mindig két kézzel szorított. A lándzsa Denkan testéből előtörő másik végét az áldozat vériszamos kezei markolták.

Mint egy udasan-e kép, futott át Denkan el-elkődösülő tudatán. És fájt. Nagyon fájt. A költő el sem tudta képzelni, hogy valami ennyire tud fájni. Levegőt venni is képtelen volt.

Elhomályosuló szemei mögött – vörös és fekete, vörös, fekete – csak egy gondolat dobolt: Hát mégis elárult bennünket Takke no Kijocugu!

Akkor a gyilkos kellemes, iskolázott hangon megszólalt:

*Cseresznyevirág –
nem hiszi, hogy jön a tél.
Ilyen a világ.*

Sigoró Denkan pedig szíve néhány tékozló dobbanása után folytatta a rengát:

*De a hideg... őszi szél...
végül... mindenkit... elér.*

Majd előrebukott a feje, és meghalt.

Három Madár Szólitója valószínűtlen hirtelenséggel, furcsa pózban torpant meg rohanása közben. Kreol bőrű, alig fedett testéről fehér gomolyokban szakadt föl a pára, mellkasa vadul hullámozott – mégsem hallatszott egyetlen hang sem, csupán a szellő zizegett a porhóé a fenyők tűlevelei között. Testét harmatként vont be az izzadság, meztelen talpa alatt olvadozott a többhetes hópáncél. Három Madár Szólitója minden érzékét megfeszítve, meredten figyelt lefelé.

– Az Ellenség...! Emberemlékezet óta nem történt meg az, ami most: az Ellenség ismét megjelent a Nép területén! Amit már csak a törzs legvénebbjeinek szemei láttak, az esett meg: átlépte a láthatatlan, de mindig is meglévő Határvonalat, és mélyen benyomult a Nép területére. És nem csak egy közülük, nem csak valami ereje fogytán lévő, tántorgó nyomorult, akire igazából nem is kell ügyelni, mert a Szellemek úgyis prédájukká teszik előbb-utóbb; nem, hanem egészséges, gyilkos dolgokkal harcoló furcsabőrűek, és mindjárt egy falkányi! Többen voltak, mint Három Madár Szólitójának és testvérének a kezein és lábain lévő összes ujjak! Majdnem a markukba is került, mert nem figyelt eléggé, és mert éppen a Köszöntést végezte. Csak a legutolsó pillanatokban neszült fel és kezdett rohanni az Agyarszikla Melletti Derékba Tört Fenyő Alatti Horhos felé, hogy aztán itt megállva újból felmérje a helyzetet. Alig-alig hallotta a hangjukat, de azt tudta, hogy a nyomait megtalálták. És erre számított.

Tett még néhány lépést a szikla aljáig, és mert úgy akarta, lábnyomainak hajszálnyi pereme megmaradt a hóban. Majd vállán átbucskázva előrelendült, és onnantól már csak egy téli fehérbundás róka szaladt föl a meredek emelkedőn a hegyoldalból kiugró sziklaszál fölé. A kőmonstrum hátán többméteresre hízott havat a tavasz melege már kikezdte: itt-ott vékony repedések szabdalták, néhány helyen földsárga elszíneződés szennyezte az éjszakáról éjszakára újra megfagyó, majd nappal ismét olvadni kezdő roppant hótömeget. A róka tétován szaladgált kicsit, pár helyen megkaparta a jeges felszín, majd három ponton – veszélyesen közel a sziklaszál meredek gerinccsúcsához – óvatos ásásba fogott. Néha fejét fel-felkapva hallgatódzott kissé, de aztán ismét a formálódó hasadékok felé fordult, és mancsai nyomán csak úgy szitált a fagyott hó...

Egyszer csak furcsa, csikorgó hanggal megmoccant a hótömeg – de két pillanat múlva a róka már legalább ötvenlábnyival a sziklaszál feletti havon ült, kényelmesen vakaródzva. Épp csak odapislantott a fenyők közül kilépő, a szirt aljában csoportosuló fegyveresek felé. Mivel azok nem vettek róla tudomást, bolhászzkodott kicsit, majd egy körülbelül emberfejnyi követ kiválasztva akörül is megkaparta a havat, és hátát állattól szokatlannak tűnő módon nekivetette. A kő egy döccenéssel lassan kiemelkedett ágyából, és gurultában egyre gyorsulva elindult a szirt gerince felé...

A súrlódó hang, és az azt követő súlyos, csendteremtő puffanás már jóval feljebb érte a rókát. Még csak vissza sem fordult, csupán fehér prémmel szegett szájszéle görbült fölfelé furcsa, emberi gesztussal.

„...Ekkor Tamura no Cujakó, a tennó Úrnői közül a Második, az Ezüst Legyező Hölgye atyjaura, Tamura no Szuekió elé járulván emígyen szólott:

– Atyámuram, értéktelen leányod kéri legmagasabb Családfői engedélyed a *szatudatorira*, mert méltatlan létével nem szennyezheti tovább e világ köreit, és nem szándékozik zavarni a Legmagasztosabb, valamint nemes Atyjaura *váját*. Hisz személye bemocskolódván nem méltó immáron semmire; Családja és tiszteletreméltó ősei nevére a gyalázatot másképp le nem moshatja!

Szuekió nagyúr pedig így válaszolt:

– Nem érték egyet, nem engedélyezem.

Erre Cujakó úrhölgy a következőket mondta:

– Úgy hát szégyen száll rám és Családunkra; arcunkat elveszítve alávalóbbak leszünk a legutolsó szolganemzetségnél. Hiszen a semmit érő Miokó, Urunk ágyasai közül is a legcsekélyebb immár ország-világ előtt híreszteli atyjának, a felkapaszkodott Hinevara nemzetség fejének dicsőségét! Önmagának az Elsőével vetekedő díszruhát készített, legyezőjét nem áttolja a Napsárcány képével kitüntetni, s az Ég Fiától kérni a Niszan Kecui jogát. Kérkedésétől hangos az Udvar, birtokainkat sakálszívű csatlósai között nyíltan osztogatja... Kega o sita!

Mire Tamura no Szuekió így válaszolt:

– Árnyék vetüljön nevemre, ha eltűnök ezt!

Azzal csatlósait hadba szólítván rajtaütött a Hinevara *udzsi* szállásain, s őket az utolsó emberig lemészárolta...”

[részlet az Ginógi Szenszó no Sakusóból]

„...S a *tennóra* akkor fivére támadt: testvér a testvérré. Sötét végzet ülte ím ünnepe a Császári Családon, az Enoszugai Házat vizsály osztotta meg. Ott némelyek arról beszéltek, hogy a herceg az Ezüst Legyező Hölgyének pillangócsáp-szemöldökéért vette volna vállaira a háború terhét, mások rettentő viszonyt emlegettek. De az Ég Fia nem adott hitelt kárhozatos szavaiknak – az áskálódókat elevenen megnyúzatta, s Családjaikat kiirtatta az utolsó szálig.

Ám a Második Hölgy az Udvarba rokonai látogatásából nem tért meg...”

[részlet az Ginógi Szenszó no Sakusóból]

„...A *sinpan amatuk* közül a Tamura, Bakoró, Ukke, Kai és Onodei Klánok fejei alkotta Nagy Tanács törvénykezett az északkeleti területeken a csecsemő Enoszugai no Ogihara herceg nevében, míg a déli *hanok todzama* Családjai közül sokan ellenük szegültek. Mások, mint a Hikkjó, Dzséta, Nukita és Jodzson *udzsik*, nem kívánván elkötelezni magukat senki mellett, mindenki ellen csapatokat küldtek, aki átlépte határait. Sokan halásztak a zavarosban, szomszédaik

rovására növelvén birtokaikat; kétszínűen mindig ahhoz a félhez pártolva, amelyik erősebbnek látszott. A Matehija, Korobei és Óha Családok által vezetett Régi Liga hívei az eltűnt *tenno* nevében küzdöttek, míg Enoszugai no Kaicugu herceg emberei a Birodalom minden tartományában gyűjtötték seregeiket. Kaidót, Onivarát, Szokodét, Sekidzent és a keleti part többi városát három év alatt legalább hétszer égették fel a különböző Ligák seregei. A Hantó elnéptelenedett. A Taidzsukiin nyugati lejtőin fél tucat új, szörnyű szekta nyilvánította ki hatalmát, miközben Hajasú végsőkig gyötört parasztjai kiobbantották az Ikkiszent. A Birodalom *vájának* megbomlásával a Kődös Part messzire nyújtotta csápjait...”

[részlet az Ginógi Szenszó no Sakusóból]

Patakokban csorgott le az izzadság az arcán, de végre megvolt. Sikerült kibontania a Háló végtelenül finom, állandóan változó szálait, és elkerülte a különböző csapdákat és tévutakat is, melyek végén az örület fekete homály-pókja, vagy valami más, még annál is sokkalta rosszabb lapult. Az agyában égett hát a minta – de gyenge volt, üres, és a keze reszketett megállíthatatlanul.

Az őrt álló *muszatasik* mint néma árnyak figyeltek körben, lándzsáikra támaszkodva, kivont *taito*kkal. A két pap holttestét – illetve ami megmaradt belőlük – félrehúzták. Más hulla nem látszott a környéken, de a harcosok óvatosan kerülték azt a néhány porladozó kupacot, amik nem is olyan régen még megdöbbenően ember alakú földhányásokat formáztak. A *dzsusi* a szakértő hideg elismerésével szemlélte őket, s önkéntelenül is csodálattal adózott az ősi idők barbár varázstudói előtt, akik képesek voltak ilyen őrzőlényt megidézni és rabszolgájukká tenni. Emlékezete szerint az Irattár egy tekerce sem említett még csak hasonlót sem: áttetsző, fehér szellemalak, melynek hangtalan csapásai látszólag ártalmatlanul suhannak át a harcosok testén – eltekintve attól, hogy az ekképp eltaláltak

nem evilági rikoltás után álltó helyükben összerogynak, s üres szemekből a Semmi süt. Bőrük és minden felszerelési tárgyuk rohamosan szürkévé és sötétté válik, majd társaik legnagyobb iszonyatára lassan, kis darabokban porlani kezd. S tíz szívdobbanásnyi idő múlva helyükön nincs más, csak egy furcsa alakú, barnásszürke földkupac.

A *dzsusi* tudta, hogy ez az utolsó esély. Az elméjére nehezedő iszonyatos nyomás dacára még ez alkalomra talán össze tudja szedni az erejét, és a minta segítségével – ha valami váratlan nem történik – meg tudja nyitni a rejtkehely Kapuját. (A „*maa'ruanét*”, ahogy az a hegyvidéki *ezó* mondta, akit három hóval ezelőtt kaptak el a Kakuin szerzetesei, s aki aztán a Hivatal színe elé került. Ahol zseniális kivizsgálójának szerencsére feltűnt az elméjén valami, és megtörése után kiderült: az ősi barbárok újabb rejtkehelyére akadtak, immáron a hatodikra a Birodalom több mint ezeröttszáz éves történetében.)

Ha valami váratlan nem történik. De hát eddig minden váratlan volt: az átjárhatatlan, iszonyatos tüskebozót az elején gyilkos, mérgező indáival, az évszakban és a hegység e táján rendkívül szokatlan hóvihar a rettenetes széllel, az a tigris – már ha egy embernyi marmagasságú lényt annak lehet nevezni – , a korábban soha nem tapasztalt, rettentő mentális nyomás, az éjszakánként visszatérő, egyre erősödő félelem, és végül ez a szellemalak. Csoda, hogy egyáltalán tucatnyian megmaradtak a háromszázból.

És a papoknak sem kellett volna piszkálniuk azt a követ...

A *dzsusi* szóltanul intett, mire az örök gyűrűje szorosabbra zárult. Az éjkék köpenyes alak szinte hevenyészve néhány vonalat rajzolt a sziklatalapzatra, majd középen meditációs tartásba ült, és néhányszor tíz szívdobbanás után a magasba emelkedett. Ott, a föld felett lebegett több mint egy kettősórán át. Később a harcosok is pihentek keveset, néhányan megírták a halotti versüket, néhányan imádkoztak – a *dzsusi* kegyesen megengedte nekik.

Aztán már nem volt senki és semmi, csak álltak szorosan a szikla előtt; és a *jorigi*, a Dandzsódai tisztviselője fejét felszegve, magasba emelt kezekkel hörögte a nyitó igéket, miközben apró vérpatakok indultak meg orrlyukából és szemzugaiból járomcsontjaira feszülő, izzadt bőrén át – míg végül megnyílt a Kapu, és a bentről áradó

aranyfényű hőség olvadt démonmaszkokat varázsolt a körülállók bámuló arcára...

...Vaskézzel visszafogva a táncolni, rohanni vágyó lovat, Josima no Cujanori, a Kita Klán második seregvezére büszkén figyel, amint kék páncélos lovasai, *zasimonj*ukon a Vihar jegyével, nekirontanak a parasztok lándzsával felfegyverzett, girbe-gurba sorainak...

Ikkiszen!

...száll a kiáltás a mező felett, a lovasok a sorokba ékelődnek, *taitóik* csapásai alatt megbomlik a törékeny rend, az első tétova lépések hátrafelé, dobszó, a faluból újabb barnaruhások érkeznek, a bambusz*na*gík döfései nyomán emberhangon hörögnek a lovak, a gyalog hadakozó kékpáncélosokat egyenként nyomja el a túlerő...

Ikkiszen!

...a nagyúr rohamra küldi a Kiták krizantémzászlós gyalogosait, a parasztok sorai felbomlanak, a kékpáncélosok szorítják, tépik őket, kisebb csoportokra szakadnak szét, hiába a sokszoros túlerő, lázadó csürhe, üzött vadakká lesztek, a nagyúr már szájában érzi a győzelem ízét...

Ikkiszen!

...az átkozott dobszó megint, a bambuszligetek mögül újabb csapatok özönlenek elő, Kurodai, hány falu népe lehet itt, *kagaku*, a hátunkban!, a hátunkban!, sorra hullanak a krizantémvirágok, hol van már Hidema, rég a falut kellene dúlnia...

Ikkiszen!

...Sinoszuga no Hidema körbeforgatja lovát, hiába, előre-hátra már zárva az út, nincsen menekvés, hiba volt, hiba a szurdok, törött lábú lovak nyerítése, a lezúduló kövek véres ösvényt vágnak a katonái között...

Ikkiszen!

...Cujanori jelt ad, testőrei élén leszáguld a dombról, akár a vihar, rajta hát!, lándzsák erdeje, Josimaaa...! kiáltják *muszatasüi*, a parasztok gyomrát százados félelmek kapják marokra, meggörnyedve futnak, rajta hát!, lovasai legyezőbe szétterülve üldözik a futókat, néhányan megfordulnak, eszelős dühvel szorítva a *nagít* mielőtt a lovak eltiporják őket, már a faluban jár, tűz, tüzet nekik, lihegi oda egy tisztjének, mindjárt kifújja magát...

Ikkiszen!

...a dobszó, a dobszó megint, a kötél a házak között, lovak és emberek egymásra hullanak, a testőrök kétségbeesve rángatják hátasaikat, nincs tér, kiözönlenek a parasztok a házak mögül, a mellékutcákból, nincs tér, a mozdulatok megtörnek, sorra dőlnek a kékpáncélos harcosok, földre hullnak a zászlók a Vihar jegyével, a lábam, a nagyúr kapkodva szabadulna döglődő lova alól, eltorzult arcú *hjakusó* emeli a lándzsát, ne így haljak meg, Kurodai, ne így...

Harmadik napja tartott a behatolás, és tudta, hogy hajnalra a mágia teljesen lefoszlik róla. Akkor már nem lesz képes a varázsszemek elől tovább álcázni magát – legkésőbb a Tigris órájában mindenképpen támadniuk kell. Tudta ezt a *mahó-zukai* is, s néhány szívdobbanással korábban a mentális szövedék szálainak finom megszorításával jelezte is döntését az osztagnak. Mi több, tisztában volt vele az a két *ennin* is, akik a belső testőrség szállásai környékén lapultak, s akik vállukon hordozták az öngyilkos elterelő-támadás terhét. Ők a *mahó-zukai* jelére szertartásosan elkészöntek, majd – immár az osztag többi tagja számára is érzékelhetetlenül – végső meditációjukba merültek. E pillanatra a másik négy páros közül már csak az az egy nem érte el kijelölt helyét, amelyik az útvonalába eső szobák egyikében előző éjjel kiborult parázstartó okozta tűz miatt késlekedni kényszerült, s amely a felújításon munkálkodó mesteremberek által egy ízben majdnem fel is fedeztetett. Bár megúszták a dolgot, sőt még javukra is fordították – az elrejtett testekről levett ruháknak köszönhetően mint ácssegédek közelíthetnek majd a végső pillanatban –, sajnos ez azt jelentette, hogy minden bizonnyal késni fognak. A *mahó-zukai* végül döntött: ők alkotják a biztonsági tartalékot, és a visszavonulás fedezetét.

Nem mintha megfordult volna akármelyikük fejében is a visszatérés gondolata. Az egy másik probléma, mely más időkre tartozik. Nem engedhették meg – és mivel a Család veteránjai voltak, nem is engedték meg – maguknak az elméjük tükrét megzavaró, és így végső soron az akciót veszélyeztető érzelmeket.

Mintha csak először tenné, ismét felmérte a terepet: a kabóca-padló hosszát, a falak gerendáit, a *kudzsik* elhelyezkedését – a figyelmes szem észrevehette, hogy a legközelebbi alsó keretének sarka kissé megvetemedett –, a túlsó kanyarban álló két testőr unott ábrázatát, a szükséges lépések számát. Mindent a legaprólékosabban el kellett terveznie, mert nem hibázhatott.

Nem is fog hibázni. Ezért ő a *sugennin*, ezért tartja kezében ő az akció kulcsát – és ezért volt az ő kötelessége az, hogy a lehető legmélyebben hatoljon be a palotába.

Megbecsülte a rendelkezésére álló időt, majd egy villanásnyi mentális jelzés után meditatív állapotba süllyedt.

Tizenhat lélegzetvétel múlva elkezdődött.

Bár látszatra semmi sem mozdult, és a hatalmas palota zajai sem értek el hozzá, a mentális szövedék az osztag aktív tagjainak minden mozzanatát hűen közvetítette felé – egészen addig, míg a halál, vagy kibírhatatlan (és így fölösleges megterhelést jelentő) fájdalom nem nyugózta le tagjaikat, mert akkor a *mahó-zukai* „lekapcsolta” őket.

És az első lekapcsolásra nagyon is gyorsan sor került: a belső testőrség teremtől induló két *ennint* sajnálatosan rövid idő alatt felfedezték, és bár a meglepetés mellettük szólt, néhány testőrnek mégis sikerült vészjelzést leadnia és utánuk vetnie magát, mielőtt a következő páros a *kudzsik* mellé állva holttestekkel nem torlaszolta el a kijáratokat. A két *ennin* öngyilkos rohama ennek ellenére sikerrel járt: az utolsó pár *rín* a legválogatottabb testőröknek kellett megfékezni őket. Aztán mikor az elől rohanó egy dupla csapást kikerülve hirtelen üvöltő kék lángfáklyaként lobbant fel, a mögötte szaladó szemével az osztag összes többi tagja megpillanthatta a fél tucat még lábán álló, tajtékozó testőr mögött meghúzódó vésett arcú, kékköpenyes férfit, aki vércsekaromként görbülő ujjakkal markolt a levegőbe. ...ő az! – jött a *mahó-zukai* jelzése, és a második *ennin* véres

összeomlásával egyidőben a harmadik páros is támadott. A megzavarodott testőrök a fehér füstlabdacskok durrogásai és szikrái közül még fel sem ocsúdtak, mikor a kékköpenyes tehetetlen bábuként rogyott össze a szokatlanul rövid, egyenes pengék csapásai nyomán. Az osztag maradék párosa már javában gyűjtogatott az alsóbb szinteken – a *sugennin* jóleső érzéssel figyelte rajtuk keresztül az elharapódzó lángokat és az áldott pánikot.

A következő huszonnégy szívdobbanás alatt a *sugennin* három embere halálát és számtalan vágás sűrített fájalmát élte meg, de a várva-várt pillanat egyre késett.

A szája már megkeseredett, és ólmos, kábító érzéketlenség itatta át a testét, mikor végre kiabálás, rohanó léptek zaja hallatszott a folyosó túlsó kanyarulatában. Majd az ott álló, egyre idegesebb testőrökkel félresodorva megérkezett a nagyúr és kísérete. Berontottak a mögöttes kis szobába, és a *sugennin* szinte hallotta a *mahó-zukai* megkönnyebbült sóhaját: ...most! – De ő már a levegőben volt. Hang nélkül érkezett a padlóra, és négy ugrással a testőrök között termett. Az első kettő meg sem tudott fordulni, úgy halt meg, de a következő három sem értett sokat az egészből. Mire a maradék tízegynéhány és a nagyurat körülvevő kis csoport többi tagja észlelte, már a *kudzsin* belül volt. Persze a közelébe még így sem juthatott: a legkiválóbb személyes őrköt nem lehetett csak úgy félresöpörni. Pontosan két szabad mozdulatra – bal kézzel feldobni a csillámló korongot, jobb kéz markolatig véres kardjával tisztára söpörni az arca előtt a teret – és egy félmondatra volt ideje: ...*Mottó hajaku!*... Az eltorzult arccal ordító feketeruhás alak egy pillanatra mindenkit meghökkentett a szobában, de aztán négy penge száguldott felé.

Metta no Tokihide nagyúr csak állt, és lenyűgözve figyelte a merénylő őrjüngő pusztulását. Eközben a háta mögött álló Oszui úrhölgy – aki immáron három éve volt a nagyúr legkedvesebb ágyasa, és aki szívéből szerette őt – lassú, álmodozó mozdulattal illatos fejékehez nyúlt, és egyik hosszú, ezüst hajtűjét kihúzva tágra nyílt szemmel, biztos kézzel az *amatu* tarkójába döfte azt.

„...Abban az időben már az Iganava-iskola első oktatója voltam, s maga az öreg mester, Iganava Csúszanbei állított ki számomra saját aláírásával hitelesített bizonyítványt. Mint ilyen, a mester és

örökösei távollétében én tartottam az edzéseket a Ház tecsizeni birtokán lévő *terábn*.

A Virágok havának egyik napján egy, a bejáratnál leskelődő, koszos, szakadt ruhájú, ám csillogó szemű, körülbelül tizenkét nyarat látott fiúra figyeltem fel, aki szemlátomást teljesen megigézve bámulta a gyakorló tanítványokat. Akkor nem fordítottam rá különösebb figyelmet, de miután másnap, sőt harmadnap is megismétlődött a dolog, elgondolkoztam az eset fölött. A leskelődő kis csibész közben egyre szemtelenebb lett: már nemcsak a délelőtti, hanem a délutáni edzések ideje alatt is ott sündörgött. Mikor aztán jó tíz nap múlva az esti edzés órájában is feltűnt, elhatároztam, hogy móresre tanítom. Elvégre az Iganava-*rajú* híres titkos technikái hatékonyságáról – és mire mennék, ha mindenféle jöttment kis csavargó szabadon tanulmányozhatná ezeket?

A legközelebbi alkalommal hát megvártam, míg feltűnik a fiú, majd észrevétlenül jelezve Róicsi Kizavának – aki a második tanítvány volt a *terábn* – átadtam neki az edzés irányítását, és kisurrantam a hátsó ajtón.

Hang nélkül megközelítettem a fiút, és sikerült is a háta mögé lopóznom. Kezemben a *dokant* már épp ütésre emeltem – nem akartam neki súlyos sérülést okozni, de egy kék foltból sokat tanulhat az ember –, mikor mintha megcsípték volna, megpördült. Rémülten bámult rám, noha a *terábn*ól áradó zajok – a fakardok csattogása, a csatakiáltások, a lábak robaja – mellett egyszerűen lehetetlennek tűnt előttem, hogy bármi mást is meghalljon. Ráadásul a lenyugvó Nap is szemből sütött.

Felelősségre vontam:

– Hogy hívnak, gyerek?

– ...Na... Nagi – felelte.

– Nagi...?

– Az istállóban vagyok harmadik szolga, nagyuram – kapott észbe aztán, és meghajolt tisztességesen.

– És szabad érdeklődnöm látogatása céljáról, Nagi uraság?

– ...Én... elnézését kérem, nagyuram... én csak... csak mert...

– ...?!

– ...Csak láttam, hogy milyen csodálatos... hogy...

– Szóval tanulni szeretnél, igen? – a fiú erre kerekre tágult szemekkel kapta föl a fejét, de aztán

elszégyellve magát újból a földre fordította a tekintetét, és elvörösödve suttozta:

– ...Igen, nagyuram...

– Na fogd csak meg! – és odadoztam neki a *dokant*, aztán a grabancánál fogva behúztam a *terábn*ba. Ott felkaptam egy másik kardot, majd a kölyökkel szembeállva közöltem vele:

– Rendben van, akkor tanuljunk. Meglátom, mire vagy jó. De figyelmeztetek: meg foglak vágni! Védekezz!

Azzal támadtam. A gyerek mindenki meglepetésére háritotta az első néhány vágást – persze csak a maga tanulatlan, ide-oda kapkodó módján. Végigzavartam a termen, és mikor végül beszorítottam a sarokba, már nem tudott menekülni semerre sem. Ki akartam ütni a kardot a kezéből – és egy visszakezes vágással móresre tanítani –, ám a kölyök egy tökéletes legyezővágással hirtelen lefedte a pengémet. Igazi küzdelemben egy igazi ellenfél befejezte volna a vágást, és én valószínűleg nevemet és jobb csuklómat veszítve szégyenültem volna meg – de a gyereknek nem volt soha mestere.

Persze szemvillanással később lefegyvereztem. Ő dacosan, a küzdelemtől fújtatva állt előttem, és bátran a szemembe nézett.

Akkor felrántottam a kardot a fejem fölé, majd egy kiáltással lesújtottam. A homloka előtt megállítva a csapást figyeltem az arcát. Ám továbbra is bátran nézett rám, csak a szeme rándult meg kissé.

– Jól van – mondtam neki – Van bizonyos tehetség benned. Tanulhatsz... – A gyerek a földre borulva hálálkodott.

Hát így találkoztam a *tennó* majdani testőrparancsnokával...”

[részlet Kaeda Tadanaginak, az Iganava-*rajú* nagyhírű mesterének Önéletírásából]

Moroi no Tokijaszu, Kabuhai ura és *Szaidzsin*, azaz a *tennó* Bal Oldali Személynöke mogorván adta ki a parancsot:

– Jöhetnek – miközben a felszín alatt konokul próbált rájönni arra, hogy mi készíthette legnagyobb ellenségét, a hatalmas Irevá Klán fejét, Irevá no Kezage no Itorjó urat arra, hogy meglátogassa őt. Rendkívüli merészség volt ez tőle, melyet csak valami

egészen elképzelhetetlenül fontos ügy indokolhat. Vagy Itorjó végtelen önhiúsága. Hiszen még itt, a Moroi Klán *hanjának* szívében is akármi megtörténhet; banditák, orgyilkos merénylők a legalaposabb ellenőrzés dacára is előfordulhatnak bárhol az Ég Alatti térségein. *Akármit is akar – döntötte el végül Tokijaszu – a háborút valószínűleg nem tudjuk elkerülni. Csak az a kérdés, hogy ki lép elsőnek...*

A testőrök félkörben kuporodtak le Tokijaszu ülőpárnái körül a földre, míg a parancsnok kisietett Itorjó elé. A gögös, sovány, gúnyosan csillogó szemű hadúr csupán három személyes testőrének kíséretében jelent meg, és a sietség legkisebb jele nélkül foglalt helyet a szemközti – alacsonyabb – párnákon. Kísérői a háta mögött ültek le. A két úr az előírásnál szemernyivel sem jobban meghajolt – sőt, Itorjó úr talán még hajszályival kevésbé is az illendőnél. Bár rajtuk kívül senki sem moccant, Tokijaszu rögtön megérezte a szokásosnál jócskán feszültebb testőrei felől áradó gyűlölet és harag hullámainak lobbanásszerű erősödését.

Elkezdődött a beszélgetés. Ám miután jó tizenöt *kate* múlva, mikor a megfelelő udvariassági formákon és kötelező témákon túljutottak, valamint Itorjó úr is visszautasította a felkínált teát, még mindig nem tértek a látogatás valódi céljára, Tokijaszu egyre türelmetlenebb és nyugtalanabb lett. Bár a viselkedésén természetesen semmi sem látszott ebből, igen rossz előérzet kerítette hatalmába. Hirtelen megütötte a fülét valami, és visszakérdezett:

– ...Eljegyzés? Úgy hallottuk az Ireva Klán a Takkék örökösével szándékszik házassági szerződést kötni, hiszen...

– Ó, igen, valóban, úgy is van – de ez a *másik* eljegyzés Családunk korban következő lánya és a tiszteletreméltó Mamejori no Karegome között fog megkötetni... *Karegome..?!?* – gondolta elhülve Tokijaszu – *Hiszen az a vén roskatag csontváz nem hogy játszani, de menni sem tud!!! Ráadásul ezek szerint a*

második fiával kötött múlt havi titkos szerződés értéktelenebb egy fenéktörő papírnál! Hogy az összes istenek rogyasszák rád az eget, és rogyasszák arra a vén, tehetetlen, kéjvágyó, vak öregemberre is...!

– ...a jövő hét folyamán.

– Ó. Ez esetben kérek add át jókívánságainkat az ifjú párnak!

– Köszönettel átadom. Sajnos, csak késve, mert hazafelé látogatóba hívtak a Siracujura, hogy az apát úrral együtt tekintsem meg a cseresznyevirágzást...

Tokijaszu bensője egy pillanat alatt megfagyott. Azonnal tudta, hogy vége van. De nem csak neki, a Családnak is. A Jagai szerzetesei Itorjó mellé álltak, pedig még tegnapelőtt is azt erősítette meg a felderítés főnöke, hogy a szerzet távol kívánja tartani magát a belviszálytól. *Istenek az égben, elvesztiünk! És ez a ravasz róka, ez az átkozott, rohadt lelkű cselszövő nem bírta ki, hogy ne saját maga közölje velem a jó hírt..! Hogy pusztultál volna el az anyád hasában!*

– Valóban, azt mondják, ebben az évben rendkívül ígéretesnek tűnnek a fák! Bizonyára felejthetetlen látványban lesz részed... – és közben belül máris lázasan kereste és vetette el egymás után a megoldásokat, amivel elodázhathá a vereséget.

Nyolcvankét nagy dobót vittek előtte: a nyolcvankét dobos transzban, kifordult szemekkel, tajtékos testtel ütötte az emberbőrrel bevont hatalmas üstöket. A fanatikus, félelmei lándzsások hideg sorfalán túl háromezer kardmester tombolt eksztatikus táncban. Roppant kocsijának véres húst és sarat egybetaposó, bronzpántos kerekei alá százsámra hullott a közrendűek ájtatos, rituális fűszerektől és ünnepléstől elvakult tömege.

Iszonytató fejének egyike néha diadalmasan fel-felüvöltött az égre, miközben tucatnyi nem emberi méretű karjában dühöngve rázta a sosemlátott fegyvereket. Két pár keze csak azzal foglalatzkodott, hogy sorban agyaras szájaiba tömje a felékszerzett lánytestek darabjait.

Ünnep, ünnep volt a hegyek délnyugati lejtőinek egy kicsinyke sarkában – míg keletebbre, a csúcsok mögött a Birodalom élte távoli, szürke és gyanútlan életét...

– Úrnő, a hír igaz – hadarta féltérden a harcos – Valóban az Edák örökösét kíséri a karaván. Még Tamenagi nagyurat is láttuk, álruhában... A papjukat leszedték. – Néhány pillanatig senki se szólt, csak a lovak horkantottak és kapáltak néha patájukkal a havas domboldalon, no meg távoli varjak káromgása hallatszott a hideg téli égből. Aztán a csapat közepén nyugtalankodó fekete ménen ülő lovas meleg, karcos női hangon megszólalt: – Rendben. Támadunk.

Néhány szempillantás múlva mindenki elkészült, majd a lovak sora kinyílt, és egyre gyorsulva, dobogva, fehér párafelhőket fújtatva lekanyarodott az út irányába. A vezér kiemelkedett a nyeregből, de *jahitáját* feje fölött két kézzel forgatva csak akkor rikoltott fel vércsehangján, amikor feltűntek a hordszékek, s a körülöttük zavarodottan rohagáló alakok. A rohamozók hátán rongyosan, tépetten, mégis felismerhetően lobogott a *zasimon*: zöld alapon vérvörös szélű, narancsszín virág.

Kurta, száraz csattanásokkal és dallamos pendülésekkel robbantak bele az úgy-ahogy védekezéshez körbeállt katonák sorfalába. A könnyű harci páncélt viselő nő fejről már az első pillanatokban lesodorta egy csapás a sisakot: hosszú, kibomlott, kékesfekete haja mint démonüstök lobogott utána. *Jahitájának* mindkét végét használva verekedte magát egyre közelebb a díszes gyaloghintóhoz, miközben testőrei habozás nélkül ugrottak bele a neki irányzott lándzsadöfésekbe. Az őrző vagdalkozás hirtelen, átmenet nélkül maradt abba. Körben egymás hegyén-hátán feküdtek a hullák, köztük egy előkelő ruhás, vérborította fejű illető. A nő feltépte a hordszék ajtaját, majd a kilendülő, kést emelő dajka elől apró mozdulattal kitérve átdöfte azt bal kézben tartott rövidkardjával. Az ellökött test még össze sem rogyott, amikor a nő jobbjaival a hintó mélyébe nyúlva előrántotta az örökösét. A finom hajba markolva hátrafeszítette a gyerek fejét, és belenézett a rettegéstől óriásira nőtt szemekbe. A négyéves kisfiú sírásra görbült szája hangtalan maradt, de a nő fülében mégis szavak visszhangoztak: „...A *Vaccsjú nemzetséget, fejének méltatlan és megbosszulatlan halála miatt ezennel megfosztjuk minden jogától, és töröljük a muszatasi nemzetségek jegyzékéből...*” És felködlött előtte egy ráncos, töredezett, ám még haldoklása közben is kegyetlen, sziklakemény öregasszony arca, aki három gyermeket esket meg arra – a legkisebb közülük alig idősebb, mint ez itt –, hogy az Eda vezérek hullái Naha négy főkapuján rohadnak el.

A nő hosszan nézte a gyermeket – majd egy végtelen, világfordító perc után felkapta, maga elé fektette a nyeregbe, és kurta, fejhangú kiáltással vágta ugratta a lovat. A megmaradt harcosok szó nélkül, fegyelmezetten, máris harci alakzatba nyilván követtek.

Semmi sem történt, pedig már ötödik napja várt. A tömlő teljesen lelappadt, alig kotyogott benne egy kevés víz, és az ivás gondolatára néha önkéntelenül is megnyalta kicserepesedett száját.

De éhséget nem érzett. Nem, a harmadik nap után egyszerűen eltompult, eltűnt a gyomrát mardosó fájdalom. Még a gondosan kiporciózott, füst fölött szárított húsz apró húscafatból is megvolt három félkörömnyi darabka.

„Lélektartó” – így mondta az öreg, amikor kezébe adta az Úrnő erejével megszentelt kést. – „Vágj ki magadból húsz kis darabot, és őrizd meg! Ez fog támogatni a próba alatt, ez erősíti majd a lelked.” Emlékezett rá, hogy a próbát megelőző *miszogi* és izzasztósátor-béli tisztulás alatt még világosan felismerhetőek voltak combján az apró sebhelyek...

De már nem érdekelte az evés. Különösebb vágy nélkül, gépiesen nyelte le őket, ha eljött az ideje. Egyébként csak ült a sziklán, hátát a hatalmas, mohos fatörzsnek döntve, és nézelődött. Valahogy távolabb kerültek a dolgok, mégis sokkal élesebben érzékelt mindent: a csúcsot fent maga fölött, a felhők között; a hegyoldal szirtjeit a lába alatt; az erdőt körülötte. Figyelte a sziklán araszoló csiga végtelen útját, a sűrűben elvillanó vörhenyes foltokat, a fű susogását. Igen, hallotta a füvet. Érezte, amint a világosság felé nyújtózik, ahogy érezte a sziklavirág apró tölcseireinek mohó tárulkozását és a fatörzsben zuborgó nedvek hangját is. Megdöbbenő részletességgel látta a fél tucat *rível* alatta mozgolódó mormotákat; még a halvány, hajszálvékony, csupasz bőrsávot is megfigyelhette csillogó barna szemük körül.

Hirtelen mindent elsöprő, sürgető vágyat érzett arra, hogy csináljon valamit. Valami gyorsat, lendületeset, kirobbanót! Szinte

öntudatlanul emelkedett guggoló helyzetbe – a próba okozta fáradság mintha sosem lett volna. Türelmetlen láz borzongatta. Egész lényé dalolt az energiától.

A szelet akarta érezni az arcán, a végtelen terek szabadságát, az erő, a hatalom ízét, a vadászat izgalmát. A hegyeket akarta átölelni, az egész Omogei-Rait.

Aztán egy villanással egyszerre minden magától értetődő lett, a helyére került. A szeme sarkából ismét a mormotákra pillantott, kivárt, majd mikor eljött a megfelelő pillanat, elrúgta magát a szirttől.

Néhány szívdobbanás múlva pedig egy tollát diadalmasan borzoló, karmát a még meleg mormotatestbe vájó, sárga szemű sólyom rikoltott fel az égre.

Az is elég szokatlan volt, hogy Osógai no Ikiharai nem szólította elő köszöntésére családtagjait – de ezt Josida betudta annak, hogy az Osógai *udzsi* ugyan érdemes, ősi és erős, de mégiscsak vidéki, a társasági élet divatos finomságairól vajmi keveset tudó Család. Ám hogy két lánya van a Háznak, az a legmesszebbmenőik megdöbbenette.

Zokszó nélkül fogadta atyja bejelentését, mikor az kifejtette neki: a Család érdeke úgy kívánja, hogy házassági kötelékkel fűzzék magukhoz a hegyvidék második legerősebb Házát, az Osógai Klánt. Tisztában volt helyzetük kényességével, és volt annyira értelmes, hogy felfogja: látatlanban kell feleséget választania, mert a politikai helyzet úgy diktálja. Atyja azt is közölte vele, hogy a kiszemelt jövendőbeli egészséges, minden szempontból kifogástalan hölgy. Ő jó fiúhoz illően térdreborulva köszönte atyjának a kegyet, és valóban, a szíve mélyén kissé még hálás is volt neki, amiért levette válláról a választás egyre sürgetőbb és nehezebb terhét.

De hogy két lány...?!? Erről senki nem ejtett egy szót sem. Sem atyja, sem az üzenetvivő csatlósok, sem az ilyen

esetekben igen jólétesültnek számító húga.

Most pedig itt ül a terített asztal mellett, vele szemben az Osógai Klán feje, balján a Ház Asszonyával, körben testőrök és szolgák – neki magának pedig mindkét oldalán egy-egy fiatal lány, akik versengve kínálják, és az illendőség keretein belül felváltva csacsognak vele semmiségekről.

És senki még csak halvány célzást sem tett arra vonatkozólag, hogy most melyik is a jövendőbeli ara?

Nyilván szándékosan hozták ilyen helyzetbe... De miért? Az Osógai Klán talán készakarva meg akarja sérteni a Családját úgy, hogy udvariatlanságra készíteti? De vajon mi célból?

...Vagy ez valami furcsa, barbár vidéki szokás? ...Netán próbatétel...?!? ...Várjunk csak! Hiszen mindkét hölgy hasonlóan... nem hasonlóan, szakasztott ugyanúgy öltözött! – Josida lopott pillantások között, mosolyogva felmérte a lányokat. – ...Hmmm... Igen... A jobboldali nyilván idősebb hajszálnyival... és magasabb... A kisebbiknek viszont bájosabb arca van... bár, a magasabbik sem csúnya... Egyáltalán... És ugyanazt a barackszín felsőkhitamát viselik, csak a jobboldali halványvörös, míg a baloldali fahéjszín kiegészítőikkel... Hmm... Még a legyezőik is egyformák...

Az étkekre fordította a figyelmét, hogy időt nyerjen. Elgondolkodva futtatta végig a szemét a tálkákon, miközben kedvesen bólintva megköszönte a magasabbik lány által felényújtott csészét. – ...Meg kell adni, kitettek magukért... Az összes *rjúszúk* nevére! Az ott nem „Három sikítás”? ...De igen, minden bizonnyal. – Alaposan szemrevételezte a hófehér porcelántálkában lévő apró, ínycsiklandozó húsdarabkákat. Tudta, hogy azért „Három sikítás” az étel neve, mert a konyhaművészeti legenda szerint a felszolgált kis bambuszpatkányok háromszor sikítanak: először akkor, mikor még születésük előtt kivágják őket anyjuk méhéből, másodszer, mikor a forró vízbe dobják őket, és harmadjára, mikor az ember megragadja őket a *tasival*... Ám ez mind lényegtelen – ami fontos, az az, hogy az ősi niarei történet szerint ilyet szolgált fel Vu Kai királynak is a Csangao-hegy sárkánya, mikor végső próbatételre hívta ki... – Ezek szerint valóban őt mérik föl itt!!

Egy pillanatra felhorgadt benne a büszkeség, de aztán eszébe idézve, hogy mivel tartozik Családjának, Josida elnyomta magában a haragot. – Rendben... Lássuk csak... Igen, nyilván nekem kell

kiválasztanom... – újból alaposan átnézte a tálkák, csészek rengetegét, míg udvariasan vázolta a Ház Asszonyának az illedelmesebb fővárosi pletykákat, melyeket az bizonyára sokkal részletesebben ismert, mint ő.

- Mit is keressen, mit is... talán... – és akkor megpillantotta a két szerény tálkát, melyeken fehér gombócok – valamiféle édes desszertek – gömbölyödtek. Az egyik tőle kissé balra, míg a másik leheletnyivel jobbra helyezkedett el az étkek gondosan és harmonikusan kirakott seregletében. – *Éíjja...!* Ez lesz az... – Először az egyikből, majd a másiból vett egy keveset. A jobboldali, díszesebb tálkában lévő gombóckák fehérek és kegyetlenül kemények voltak, tagadhatatlan keserűmandulaízzel. Alig tudta szétrágni őket. Ám a baloldali, kisebb gömbök puhán szétolvadtak a szájban, és enyhe fahéjillat lengte körül őket.

Josida legelbűvölőbb mosolyát felöltve fordult a bal oldalán ülő alacsonyabb, fahéjszín-szegélyű alsókhitamát viselő, bájos arcú fiatal lány felé.

„...az Égi Herceg már gyermekkorában csodálatos képességekről és isteni tökéletességre valló bölcsességről tett tanúbizonyságot. Senki sem lepődött meg tehát midőn Atyja, a boldogult emlékezetű Szeitai *tenno* a Császári Iskolák hírneves mestereinek értő kezére s ügyelő szemekre bízta oktatását...

...így a Sógja-korszak 731. évének Holdszemlélés Havában, a 16. nap éjjelén, a Démon órájában az Ifjú Herceg magányos tanulmányait végezvén elérte a teljességet, s alakja ragyogással telt meg. Még azon éjjel Atyjaura, a dicső Szeitai

tenno érezvén idejének leteltét, s hogy Legfenségesebb Fia immár kész átvenni tőle az uralkodás terheit, e világ térségeiről ősei közé távozott. E pillanattól fogva tartjuk számon a Birodalom évkönyveiben a Dzukija-korszak éveit...”

[részlet az Enogaisókiból]

„...barát... ..igami... végez... ..ami... A legrosszabb... ..a test... Azonnal... ne... ..szörnyű mind ...égesd el!... ..mélyebb tisztelettel: S...”

[Azon papírlapon lévő szöveg még felismerhető részletei, melyeket Kai – Kozome no Miigarének, a Szegan Császári Iskola tragikus véget ért mesterének írástudatlan kertésze – varrt fekete mellényének belsejébe, hogy megvédelmezze őt a gonosz szellemektől]

?

Szerző: Szürkecsuklyás Testvériség

Forrás: Szurkecsuklyas.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk megjelent a Szürkecsuklyás Testvériség anyagaiból kiadott Enoszuke kiegészítőben is, 10-32. oldalig.